

מי ייסע לאירוויזיון?

זביקה פיק
תשואות כמו לגאון

כי תשואות כאלה כמו שהרעידו שם את הבניין, מקבל היום בארץ רק יהורם גאון. אבל אני הרי יודעת מה יהיה הסוף. בטח ישלחו את שרמיה ארצי פעם נוספת. מה יש, לא מגיע לו עוד צ'אנס?

לא, אין לכם מושג מה הולך היום בין האמנים שלנו. ממש חיות-טרף. כל אחד מהם היה מוכן לאכול את הקולגה שלו בלי מלח, רק כדי להגדיל את הסיכויים שלו לנסוע ולייצג אותנו בבזיון השנתי באירופה.

ממש לאן שאני הולכת, אני פוגשת איזה זמר אחד שמספר לי כמה שהוא, ורק הוא בלבד, מתאים להופיע בתחרות, ושבעצם אין אף זמר אחר שיש לו סיכויים לזכות יותר ממנו. כי, כמוכן, רק לו יש הופעה משגעת, הוא מצטלם נהדר, הוא יודע לדבר עם עיתונאים, ועובדה איך שהוא מדבר איתי — וחוקי מזה הוא גם מדבר אנגלית טוב, ויודע לצייר את עצמו עם דגל המדינה בשלושה מימדים.

מה אני לך, מתח לא-נורמלי. יגאל כשן בטוח שהוא נוסע, כי האמרגן פשוט ישלח לו ליווי של שלישיית שוחוטר-מנטאח-חטטיח; אבי טולדאנו בטוח שהוא-הוא נוסע. בגלל שבשנה שעברה הוא היה נורא ממורמר והוא עזב אפילו את כל העניינים בלונדון ובא להיות בארץ, כדי שלא יגידו שהוא אפילו לא בארץ. אז מה פתאום שישלחו אותו?

ניסים סרוסי כבר לא צריך טובות כי הוא ביפאן, נתנאלה צעירה מדי, וחוקי מזה היא מאוהבת בפול טאבו השוודי. רותי נבון ועדנה לב באמריקה, אבל מי שכן יכול לבוא בחשבון הוא זמר, שהשבוע הנוכחי חפון, שהוא אחד מחברי ועדת האירוויזיון (כן, גם יצור כזה יש) עזב הכל ובא לראות את ההופעה שלו בבית-החיייל בתל-אביב ונורא נהנה.

זהו זמר שמתחיל ללכת לו קלף בנייר-ירוק, זמר שהוא אולי אחד הכוכבים היחידים שיש לנו היום בארץ, נכון, זביקה פיק. ואם זאת היתה באמת הפעם הראשונה שתסון ראה את פיק בפעולה, הוא לא יכול לבוא ולהגיד לי שזביקה השאיר את הקהל אדיש.

כל היום הוא היה שוטף לנו את המוח עם הפירסומות הזאת, שעיצבנה את כל התפרנים. החליטו המכונית הישנה בתי דשה ו"מכור עוד היום את המכונית הישנה שלך וקנה מחר חדשה!" ככה, שבוע אחר שבוע, עד שהמכ"ף הוקן בענף-הרכב החליט, שבעצם, מה שהוא מוכר יום-יום לציבור, יכול להיות טוב גם בשבילו.

לא, אני לא מתכוונת למכונית, כי לו הרי יש מכונית חדשה מתי שמתחשק לו. אבל רעיון הרוטאציה באופן כללי דווקא די מצא חן בעיניו. הצרה היא שהיה לו ממש הכל, ובמצב חדיש, אז מה אפשר עוד להחליף? או, נחשתם, נכון מאד, את האשה, אבל כאן הוא ניתקל בבעייה. הוא הרי ראה כבר הרבה נשים יפות בחיים שלו, במסגרת פעילותו הציבורית העניפה. או תסכימו איתי שבגאון כמותו במעמד מיוחד, צריך משהו מיוחד וכן אלה, כידוע, לא מוצאים היום סתם ברחוב בנות. אבל לא איש כמוהו יתעצל לחפש — אז הוא חיפש וחיפש וחיפש, ונכון — לא מצא. פשוט לא מצא אשה שתהיה לו את אישיותו השרמאנטית, ואשר תשיב לו את עלומיו האבודים. הוא התעצבן כהוגן, והחליט לשלב למישרדו המפואר בתל-אביב. אלא שברוך הוא פתאום נזכר כי פרח שיושבת אצלו במישרד, הוא עזר מייד את מכוניתו המפוארת, ליד חנות-תכשיטים יודעת, קנה באמצעות כרטיס האשראי שלו טבעת-יהלום יקרה, וזהר ללישכתו, עליו וטוב-לבב.

אלא שהפעם הוא לא נכנס, כהרגלו, מימיים-ימיה, בלי לומר שלום ובארשתר פנים חמורה. הוא נעצר אצל מוזיקרנט החמודה, חייך אליה באלגנטיות, והושיט לה חבילה קטנה. המזכירה, המופתת מ-גילוי טוב-הלב הנדיר של בוסה הוותיק, פתחה בקוצר-רוח את הקופסה, והוכתה בסטוררים מבהקו של היהלום.

מובן שהיא דרשה מייד הסבר, אבל דבר כזה הרי לא עושים על רגל אחת. לכן החליטו השניים שמלון השרדן בהרצ-ליה יכול בהחלט להתאים לקיום שיחה בארבע עיניים, בלי שאף אחד יפריע להם. השניים נסעו בהתחלה לסופשבוע, ואחרי זה לעוד סופשבוע, ואחרי זה גם באמצע השבוע — עד שנשבר להם מהי נסיעות, והם פשוט עברו לגור שם. כי היה להם המון על מה לדבר. אחרי הכל, היא עבדה אצלו שנים, ואף פעם לא יצא להם ממש לשוחח מלב-אל-לב.

גרזשה

עליזה ומוצלחת

שמעתם על המין הקבוצתי בישראל? אז אם לא שמעתם, ולא הרגשתם, אני מכירה לפחות אחת שגם שמעה, גם הרגישה ואפילו סיפרה על זה, ועוד בגוף ראשון, לאלפי הקוראות שלה. וזהו עיתונאית שמוזה חודשים אחרים

אלה ברקת
ראיון אישי

נהנית ממעמד של גרושה (פעם שנייה), ומה שגירושין עושים לאשה, אני חושבת שרק היא יודעת. היא הסתפרה קצר קצר, נראית בכל מוקדי-הבילוי, ותמיד מחייכת. בחיי שאני לא מסוגלת להבין מה קורה פה. כשרווקים — טוב, כשי מתחתנים — גם כן טוב, אבל כשמתגר-שים — הכי טוב?

יונה העצובה

היא גורמת לאנשים כזאת שימחה, היא היתה נותנת להם צל"ש. אבל מי שנשארה עצובה וימחה כל הזמן בצד היתה דווקא כוכבת המופע, יונה אליאן, שנורא עצוב לה בלי שש"י קשת שלה. כולם רצו לשמח אותה, והור מינו אותה אפילו לרקוד, אבל בקושי הצליחו לסחוט ממנה חיוך. אפילו סנדרה ג'ינסון, השותפה להצגה, דני ליטאי הבמאי, ואבי קורן כותב ההצגה, שהם אנשים די מצחיקים, ושיספרו במיקרופון בדיחות, לא הצחיקו את יונה. אני רק שואלת את עצמי אם ששי, שי מופיע עכשיו עם הפסטיבל החסידי באמי ריקה גם כן עצוב. ואתם יודעים מה? אני כמעט משוכנעת שכן.

יונה אליאן
נגעוטים לבעל

לא תאמינו, אבל ההצגה פדס פדס חגגה השבוע את הצגת המאה. ואחרי שראשי העיר שלמה (צ"צ) להט טילפן והוריד דיע שהיא לא יכול להגיע כי הוא עסוק, נתנו המפיקים אור ירוק, ההצגה התחילה, והקהל הרב שישב באולם נשם לרווח. חנה, אבל מאה הצגות הרי אי-אפשר להי-גוג ככה סתם. זה שהקהל קיבל הצגה חגיגית, שיערב לו, אבל את ההצגה האמיתית הכינו בשם עת-לילה מאוחרת בפיאנו-בר שבקאונטר-קלאב. למרות הגשם המרגיז נכנסו כולם למכור ניות, ודהרו למועדון שהיה מלא מפנה-אל-פנה. מזוג לכולם שמפניה אכלו מקי-לות מלוחים ופיסטוקים, ושמוחו כליכך, שאולי אם ארית פיאף היתה יודעת

אני מתכוונת, כמוכן, לעיתונאית אלה ברקת, זאת שיש לה היום לפחות שתי סיבות טובות מאד להרגיש מצויין. האחת היא שהספר שלה על הפרפר היהודי לובה ז"ל, שנכתב עליידם בשותפות, עזר מד לצאת לאור באירופה, ואולי אפילו ייצא ממנו סרט.

אלה כבר מספרת לכל העיר שארטר טו יגיע אליה בדואר-אקספרס צ'ק-מיקי דמה, וזה עניין של רק כמה עשרות אל-פי דולרים, והיא בטח תתעלף כשתקבל את הכסף.

אבל גם אם הצ'ק לא יגיע, היא מבי-טיחה שהיא מכסימום תתמוטט ואו, מה שיעמיד אותה שוב על הרגליים יהיה בוודאי ערב-הראינות החדש בשם למה לא?

עד כמה שזכור לי, זו הפעם הראשונה בה החלטת שאשה מנחה ערב-ראינות בארץ, חוק מעדנה שביט שהחליפה פעם מישוהו. אבל עם הניסיון העשיר של אלה, ומה שהיא עברה בחיים, בטוח שזה יהיה ערב מעניין. כי אלה ברקת היא עיתונאית שלא מתביישה להפגין בשאלות מרגיזות וחוקי מזה, כעור-כנגדה היא בתי-רה לה בשמואל ש"י, שיערוך מישחקי-צנות משעשעים עם פרסים כגון בקבוקי ויסקי תוצרת-חוקי, או בילוי סופשבוע במלון אילתי.